

Ἄλλ' ἐκεῖ ἀρχεται ἡ δικαιοδοσία τοῦ σωματείου τῶν λεμβούχων. Οὗτοι εἰδοποιοῦσιν ἐν σπουδῇ τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστικοῦ σώματος (bail-lage), ὅστις τρέχει καὶ ὑπὸ περιουσίας κινούμενος ἐπισκέπτεται τὸ πλοῖον τοῦ Διονυσίου Παπίνου ζητῶν νὰ ἐξηγηθῇ αὐτῷ ἡ παράδοξος μικρὰ μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας τὰ πλοῖα κινοῦνται ἄνευ ἰσῶν καὶ ἰσίων, ἀλλὰ δειλὸς ὢν καὶ προφυλακτικὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀποσύρεται ταχέως μὴ τολμῶν νὰ προστατεύσῃ τὸν ἐφευρέτην. Τὴν ἐπαύριον ὁ Παπίνος βλέπει ἐρχομένους πολυαριθμούς λεμβούχους τοῦ σωματείου, οἵτινες ἀγγέλλουσιν αὐτῷ ὅτι τὸ πλοῖόν του, καθὸ ἄνευ ἀδείας πλεῦσαν, ἀνήκει τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτοὺς δυνάμει τῶν προνομίων των, καὶ ὅτι θὰ ἀνασύρῳσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ θὰ πωλήσωσιν τὰ συντρίμματά του. Ὁ Παπίνος ἔξω ἑαυτοῦ διαμαρτύρεται, ἀλλ' εἶναι εἰς ἐναντίον πολλῶν. Μάτην ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν κατοίκων τῶν προαστείων τοῦ Λόχ' οἱ λεμβούχοι ἵνα μὴ στερηθῶσι τὴν λείαν των; ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συντρίβουσιν αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος.

Οὕτως ἐξετελέσθη ἡ βάρβαρος ἐκείνη πράξις, ἥτις ἀναβαλοῦσα ἐπὶ μίαν ὄλην ἑκατονταετηρίδα τὴν ἀτμοπλοῖαν, μετέβαλεν ἕως τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν.

Μετά τινα χρόνον εὐρίσκομεν ἐν Λονδίῳ τὸν Διονύσιον Παπίνον ἀδύνατον καὶ πάσχοντα. Ὁ παλαιὸς του φίλος Ῥοθέριος Boyle εἶχεν ἀποθάνει, τὰ νέα μέλη τῆς βασιλικῆς εταιρίας μόλις τὸν ἐγνώριζον. Ὁ γέρον ἐνθυμεῖται εἰσέτι τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὁ περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἐπικρατήσας θρησκευτικὸς φανατισμὸς τὸν ἠνάγκασε ν' ἀπέχη τῆς Γαλλίας. Ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ ἐφευρέτης ἔζησεν ἐξ εὐτελοῦς μισθοῦ, ὃν ἐχορήγει αὐτῷ ἡ βασιλικὴ εταιρία, οὐδέποτε δὲ ἠδυνήθη ἕνεκα τῆς πενίας του νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ πειράματά του ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. «Ἀναγκάζομαι τώρα, λέγει ἐν τινι ἐπιστολῇ, νὰ καταθέσω τὰς μηχανάς μου εἰς γωνίαν τῆς πτωχικῆς μου οἰκίας».

Ὁ Διονύσιος Παπίνος ἐφθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ἀλλὰ τοσούτῳ μᾶλλον ἐνδεής, καθόσον εἶχε πολυμελῆ οἰκογένειαν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του δὲν εἶναι ἀριβῶς γνωστῆ.

Τῷ 1784, ἥτοι ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, νέαι ἐγένοντο ἀπέπειραι ἀτμοπλοίας. Μὴ λησμονώμεν δὲ καὶ τὴν πρὸ τούτου γενομένην ἀξιοσημείωτον ἀπόπειραν τοῦ Γάλλου μηχανιστοῦ de Jouffroy δοκιμάσαντος ἐν Λυὼν ἐπὶ τῆς Σαόνης τὴν 15 Ἰουλίου 1783 ἀτμοπλοῖον ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέν. Καίτοι ἐπιτυχὼν εἰς τὴν δοκιμὴν του ταύτην, ὁ Jouffroy ἀπεκρούσθη πανταχοῦ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιχειρήσιν του.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΡ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, μὲ τὸ πρῶτον ψῦχος, ὁ ἱατρὸς M** προσκαλεῖται εἰς τῆς Κας Α... , ἥτις ὑποφέρει ἀπὸ σφοδρὸν πονοκέφαλον.

Μόλις εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ασθενοῦς, ὁ ἱατρὸς παρατηρεῖ εἰς τὴν γωνίαν μεγάλην ἀμερικανικὴν θερμάστραν.

— Καρμυία ἀμφιβόλια, Κυρία, λέγει ἀμέσως, αὐτὴ ἡ θερμάστρα κάμνει ὄλον τὸ κακόν. Γρήγορα, σηκώσατέ την ἀπ' ἐκεῖ· κινδυνεύει ἡ ζωή σας.

— Ἄλλὰ μοῦ κοστίζει ἑκατὸν φράγκα, ἱατρέ. Ἐκατὸν φράγκα ἔς τὸν ἀέρα!

— Λοιπὸν, Κυρία, λέγει ὁ ἱατρὸς μειδιῶν, σὰς προτείνω μίαν συμφωνίαν· ἀγοράζω τὴν θερμάστραν διὰ εἰκοσιπέντε φράγκα. Θὰ εὐρῶ καρμυία γωνιά νὰ τὴν βάλω.

Ἡ κυρία συναινεῖ.

Μετά τινας ἡμέρας, ἔχουσα ἀνάγκην νὰ μετοικήσῃ, μεταβαίνει νὰ ἴδῃ οἰκίαν τινά. Εἰς δὲ τὸ πρῶτον δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἐπισκέπτεται, βλέπει τὴν θερμάστραν.

— Τίς κατοικεῖ εἰς τοῦτο τὸ σπῆτι; ἐρωτᾷ τὴν ὑπηρετρίαν, ἡ ὁποία τῇ ἐδείκνυε τὰ δωμάτια.

— Ἡ κυρία Z***, ἀποκρίνεται αὐτῇ, ἡ πενθερὰ τοῦ ἱατροῦ M**.

* *

Οἱ τὰ μνημεῖα κατασκευάζοντες λιθοξόοι ἔχουσι πάντοτε προχείρους τινὰς τύπους ἐπιτυμῶν.

Ὁ κ. X... παρατηρήσας ὅτι πάντα τὰ ἐπιτύμια ταῦτα εἶνε ἐγκωμιστικὰ τῶν ἀρετῶν τοῦ θανόντος, ὡς λ. χ. «Ἦτο πατὴρ φιλόστοργος» ἢ «σύζυγος τρυφερὸς, φίλος πιπτός καὶ εὐλαβὴς» κτλ. ὁ κ. X... λοιπὸν ὠνόμασε τὸν οὕτω ἐγκωμιαζόμενον: Ὁ τέλειος μακαρίτης.

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

* * Ὑπάρχοντες ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ὄλη ἡ εὐφυΐα συνίσταται εἰς τὸ νὰ διορθῶσιν τὰς ἀνοησίας των.

* * Οὐδὲν ἀποκαλύπτει τόσον τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα, ὅσον αἱ φροντίδες ὅσας λαμβάνει ὁ ἔχων αὐτὸ, καὶ ἡ στενοχωρία, ὅσην δοκιμάζει, διὰ νὰ τὸ κρύψῃ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὅπως προφυλάξωμεν τὰς χαλυβδίνιας γραφίδας ἀπὸ τῆς σκωριάσεως μεταχειριζόμεθα τὸ ἐξῆς ἀπλούστατον μέσον. Ἀφίνομεν αὐτὰς νὰ βραχῶσιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς διάλυσιν θεϊκοῦ χαλκοῦ, κατόπιν τὰς σπογγίζομεν ἐλαφρὰ καὶ τὰς ἀφίνομεν νὰ στεγνώσωσιν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ γραφίδες καθίστανται ἀνεπίδεκτοι σκωριάσεως.